

Arrest

nr. 171 525 van 8 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2016 houdende een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 30 januari 2014 een derde asielaanvraag ingediend.

1.2. De Commissaris-generaal heeft op 21 september 2015 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren.

1.3. Op 29 september 2015 heeft de gemachtigde beslist dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten d.m.v. betekening van een bijlage 13quinquies.

1.4. Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 21 september 2015 diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 162.239 van 17 februari 2016 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd.

1.5. Op 24 februari 2016 informeerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verzoeker dat het eerder genomen bevel van 29 september 2015 om het grondgebied te verlaten-asielzoeker werd verlengd tot 4 maart 2016. Dit is de bestreden beslissing:

“Hierbij deel ik u mee dat de RVV u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming heeft geweigerd.

Op basis van artikel 52/3 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ken ik u derhalve een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten toe tot 5 maart 2016.”

Op 24 februari 2016 beslist de gemachtigde om de bijlage 35 in te trekken:

“Intrekking bijlage 35

(...)

Ingevolge de beslissing van 17/02/2016 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming heeft geweigerd, heeft betrokkene geen recht meer op verblijf.

Ik verzoek u dan ook de aan hem betekende bijlage 35 in te trekken en/of de documenten die hem/haar werden afgegeven op het ogenblik dat hij/zij een asielaanvraag indiende in te trekken.

Ter informatie :

• een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 04/03/2016 werd toegekend”

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris besliste op 7 maart 2016 de aanvraag, ingediend op 7 maart 2016 op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onontvankelijk te verklaren. Diezelfde dag besliste de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een eerste exceptie van onontvankelijkheid op. Zij stelt dat de bestreden beslissing een niet aanvechtbare rechtshandeling is. In een tweede exceptie voert zij gebrek aan belang aan.

2.2. Verzoeker stelt aangaande het belang bij het beroep:

“Verzoekende partij geeft blijk van de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang. De verlenging van het bevel, de bestreden beslissing, is in de feite een bevel om het grondgebied te verlaten.

- Impliciete intrekking van het bevel dd. 29/09/2015

Een eerste bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd dd. 29 september 2015. Dit bevel werd echter niet uitgevoerd, aangezien er tijdig een beroep werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS bij de RVV. Verzoeker had dan ook geen enkel belang bij het indienen van een beroep tegen dit BGV. Er werd bovendien een bijlage 35 afgeleverd naar aanleiding van het beroep tegen de beslissing van de CGVS. Deze bijlage 35 is een speciale verblijfstitel doch is een impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten dd 29 september 2015.

Het Hof van Cassatie oordeelde in zijn arrest van 23 april 2014 hierover als volgt:

« Dans le cas où un étranger exerce un recours devant le Conseil du contentieux des étrangers contre une décision négative du commissaire général aux réfugiés et aux apatrides et où il a fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire consécutif à cette décision, la délivrance d'un document spécial de séjour visé à l'article 111 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers implique le retrait implicite de cet ordre. »

De verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten dd 24 februari 2016 dient dan ook aanschouwd te worden als een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten nadat het voorgaande bevel van 29 september 2015 impliciet werd ingetrokken door een bijlage 35 af te leveren.

- Beoordeling artikel 3 en 8 op het moment van de uitvoering van de beslissing recht op een effectief rechtsmiddel (art 13 EVRM):

Verzoeker heeft een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten gekregen dd. 24 februari 2016. De uitvoering van dit bevel is begonnen aangezien er een oproeping is gekomen voor verzoeker

om zich aan te bieden op een terugkeeradres. Op 11 juni 2015 heeft het grondwettelijk hof geoordeeld dat:

"Le pouvoir d'appréciation laissé au ministre ou à son délégué lorsqu'il délivre un ordre de quitter le territoire n'est limité par la disposition attaquée que pour les deux conditions auxquelles elle subordonne la délivrance d'un ordre de quitter le territoire, à savoir lorsque le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides ne prend pas en considération ou refuse de reconnaître le statut de réfugié ou de protection subsidiaire et lorsque le demandeur se trouve de manière irrégulière sur le territoire. A ce stade, le ministre ou son délégué ne doit pas apprécier si l'exécution de l'ordre de quitter le territoire respecte les articles 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme. En ce qui concerne ce contrôle, l'exposé des motifs indique:

« l'ordre de quitter le territoire ne sera pas exécutable si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH. En aucun cas, l'étranger qui fait l'objet d'une mesure d'éloignement, ne peut être éloigné vers le pays où il sera exposé à une violation du principe de non-refoulement. L'article 3 de la CEDH doit être respecté lors de la mise à exécution d'un ordre de quitter le territoire» (Doc. Par I., Chambre, 2012-2013, DOC 53-2555/001 et 53-2556/001, P-19)

Uit deze stelling dient men af te leiden dat op het moment dat het bevel wordt afgeleverd na de beslissing van het CGVS er geen appreciatie dient te zijn van de artikelen 3 en 8 EVRM. Op dat moment, een beroep indienen tegen dat bevel, is dan ook van generlei nut aangezien er geen verplichting is om deze elementen te onderzoeken. Deze appreciatie dient wel gemaakt worden op het moment van de uitvoering van het bevel. Op heden wordt het bevel uitgevoerd. Nochtans is er, nu op het moment van de uitvoering, geen onderzoek, appreciatie gebeurd naar artikel 8 EVRM aangezien er een uitvoering is van een bevel zonder dat de elementen aangehaald in de regularisatieaanvraag werden onderzocht, noch beantwoord. Verzoeker heeft dus belang bij het huidig beroep. Dit beroep is het enige effectieve rechtsmiddel dat verzoeker heeft."

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.4. De verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing. Het onderliggende bevel is de op 29 september 2015 afgeleverde 13quinquies in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen."

Artikel 52/3, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar voormelde bepaling verwijst, bepaalt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd

op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

2.5. Verzoeker heeft een beroep ingesteld bij de Raad tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 21 september 2015.

Uit voornoemd artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit volgt dat gedurende de duur van het beroep, dat opschortend werkt, verzoeker in het bezit werd gesteld van een bijlage 35 die werd verlengd totdat over het beroep werd beslist. Dit betekent dat verzoeker gedurende het beroep bij de Raad beschermd was tegen gedwongen verwijdering. De Raad heeft met arrest nr. 162.239 van 17 februari 2016 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

De bestreden verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten is niet meer dan het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek, nadat de opschortende werking is opgehouden te bestaan ten gevolge het verwerpsarrest nr. 162.239 van 17 februari 2016 van de Raad.

Uit voorgaande blijkt niet dat het bevel van 29 september 2015 impliciet werd ingetrokken door het afleveren van een bijlage 35, noch dat de bestreden verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2016 dient beschouwd te worden als een nieuw bevel.

2.6. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij geen enkel belang had bij het indienen van een beroep tegen bevel van 29 september 2015. Door evenwel na te laten een beroep in te dienen tegen het bevel van 29 september 2015 is dit bevel definitief in het rechtsverkeer en derhalve uitvoerbaar.

2.7. Aangaande de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM volstaat de vaststelling dat de Raad in meergenoemd arrest nr. 162.239 tot de conclusie komt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.8. Verzoeker had zijn grieven betreffende artikel 8 EVRM kunnen doen gelden in het beroep tegen het bevel van 29 september 2015, beroep dat hij heeft nagelaten in te dienen.

2.9. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker de beslissing van 7 maart 2016 van de gemachtigde waarbij de aanvraag, ingediend op 7 maart 2016 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, niet heeft aangevochten. Diezelfde dag besliste de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13. Dit bevel is niet aangevochten, zodat het definitief in het rechtsverkeer is en derhalve uitvoerbaar. Ook in dit beroep had verzoeker zijn grieven betreffende artikel 8 EVRM kunnen doen gelden.

2.10. De verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek is niet toegekend op grond van een verzoek van verzoeker in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het betreft derhalve een gunst van de verwerende partij.

Verzoeker toont niet aan dat hij belang heeft bij de vernietiging van de verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien de periode van bescherming, die de verlenging bood tegen gedwongen verwijdering, verlopen is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC